

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Diaboli tempori & occasionibus insidiantis, sagacitas & industria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

velut fugiui aut ad signa Ecclesiæ redirent, aut pessimo letho interirent. Inter ea dum hi Cantibus suis & hymnis cœlum feriunt, Deo pro tot victorijs gratias agentes; illi terram matrem suam mordent, in eam mox descensuri, cernere erat velut cumulos, è roribus & hæreticis profigaris fructos, nimirum Hærensium, Valdensium, Petrobusianorum, Arnoldistarum, Albigensium, Vicleuistarum, Picardorum, Hussitarum, & aliorum qui proximis retro quadringentis annis arma Ecclesiæ inferre ausi fuerant. Verum post dulcissimam iam longi temporis pacem & quietem, ecce tibi nouum ac domesticum bellum, quo post nefariam Arrij perfidiam, nullum vniquam asperius aut crudelius Ecclesia sensit. Hoc nimirum illud est quo omnes superiorum temporum controuersiores iam dijudicatæ, & infinitis propemodum tractationibus finitæ, è sepulcro rursus eruta & renouatæ, in quibus ipsis tamen sæpe diuinæ benignitatis & misericordiæ radijetiam clarissimè interfuxerunt. Vt enim Deus facilem manum dat, & ad se trahit eos qui verâ pœnitentiâ ducti, sese humiliant, & errores suos agnoscunt ac retractant; ita eorum qui pernicaciter ipsius se insignibus & Ecclesiæ opponunt, capiti grauisima mala, velut extento ad ictum brachio, misatur. Hinc est quod Propheta dicit, inferos ad Dei vocem contremiscere, & diabolos ad sonitum vocis eius fremere.

II. Quemadmodum longa malacia propinquam tempestatem navigantibus plerumque minatur; ita diuturna hæc pax Ecclesiæ novarum turbarum fuit index, quæ non multo post exorta sunt. Dum enim Catholicorum ducum & militum nonnulli longa prosperitate quasi ebrijs ingenio indulgent, & immensarum diuitiarum delicijs immergi, sub septentrionali frigore, in veramque autem dormiunt; vetus ille hostis diabolus è latebris suis tanquam ex equo Troiano immaenam gigantum & terræ filiorum numerum eduxit; qui cœlo bellum inferre ausi, muros Ecclesiæ quasi apertos, & plurimis locis male custoditos, inuadunt domos expugnatas diripiunt, ac velut obscura in nocte, incendio ac cædibus in oppressos vndique grassantur; adeo vt vix ad flammæ lucem Leopardi pellem ex Antenoris ædibus suspensam potuerint agnoscere? & parum abfuerit, quin Raab quoque meretricis ædes (quamuis rubro fune, vt in direptione Hierichuntis, manus ab ea abstinere, insignitas) expugnarint. O infelicem felicitatem! O prosperitatem, insidiosam, quæ miseris mortalibus dulci

felle inescatis, tam amarum poculum mifces? Tu sanè non minus, quam charissimi nobis Affectus, oculos nostros exæcas, animosque ira excantas, ut etiam ipsum felicitatis datorem agnosce nequeamus. Non sic aduersa fortuna, oculos illas nobis aperit, & animum ab omnibus vitiosis humoribus & imaginationibus purgat, ut homo tanto melius se ipsum cognoscere possit: quam cognitionem piò dolore non tarò felicitas infelix obicit, aut etiam planè auferit.

*Casus sinistros, dixeris roatè quidem
Homini molestos, sed timendos prosperos.*

Et hæc illa est, ut optimè Seneca inquit, quæ à se & super se causas ruinæ suæ attraxit.

III Ad hæc suomet ductu Malignus ille Spiritus à Deo maledictus, & æterno supplicio destinatus, Ecclesiæ sine ulla intermissione insidians, terribilem hunc & penè lethalem ictum etiam ei infligere voluit, ut damna olim accepta quodammodo ulcisceretur; & per Hæreses non minus quam per Idola quondam Ecclesiam oppugnaret, ut Tertullianus in simili casu dixerit. Quare tempus hoc valde sibi opportunum existimavit, quo, non quidem pristinam puritatem & innocentiam Ecclesia amisisset, & relicto verbo Dei, sibi ipsi relicta tamquam res suas sibi habere iusta esset, ut aduersarii ajunt, nequaquam: hoc enim esset, Dei, perpetuam Spiritus S. assistentiam Ecclesiæ polliciti promissa certa & infallibilia evacuare, de quibus quicumque dubitat, potest idem de eo dubitare, an Deus qui vniuersa condidit, satis virium ad explenda promissa habeat, sed quum animadverteret multos Ecclesiæ Antistites profundo ocio & delicijs, quibus jam diuturna pax, & per eam congestæ diuitiæ, materiam suppeditabant, sepultos; de conatibus suis bene sperare cœpit, non aliter quam carnivora aves præpingua animantia, quæ semianima jacere videt, ad escam sibi obliquis oculis designant; iis vero quæ per pascua vegeta exsultant ac currunt, appropinquare non audent. Et quemadmodum olim Atrali Pergami regis, congestæ Romam, opes, Urbi illi in vecto luxu, plus nocuerat quam profuerunt: ita Ecclesia non parua è diuitiis, vel earum abusu potius, incommoda excepit, quippe quum aurea in ea vasa, sed lignei essent sacerdotes; pro eo quod olim ligea vasa, sed aurei sacerdotes fuissent, eo tempore damna accepit, eum antegresso tempore hostis eam, utpote vegetam, & hostes etiam vltro prouocantem, minimè aggrediendam sibi putârunt: Nouerat enim quamdiu prisca illa disciplina

ciplina in ea perdurauerit, facile ei fore omnes astus eludere, omneiq; vim elidere; at ea remissa, facilem sibi aditum futurum. Inde est quod ad primum impetum, antequam murum grauissimus aries percussisset, nonnullos quibus Ecclesie ex parte, custodia commissa erat, subito terrore percussos vidimus in aduersam partem, traditis clauibus, vltro transfugisse; alios incerta spe se aliquamdiu defendentes, sacrorum quibus custodiendis appositi erant, locorum ruina oppressos fuisse. Et quidem qui inopinato opprimuntur, à victis parùm absunt; at qui vigilant, non facile hosti præda fiunt. De illis Ezechiel Propheta loquitur, inquit; O Infelices! non in arenam vos descendistis, non murum ad defendendam domum Israel opposuistis, tam molles in aduersis, quam ebrii & feroces in secundis rebus. At profecto hæcenus & sortem & vlturam tam immoderatarum nimiumque expetitarum voluptatum exsoluistis, utpote in quas præcipuus huius furoris impetus sese effudit. Nempe quum Deus punire mundum constituit, à sua domo incipere solet, ut Apostolus inquit. Ego, inquit alibi, Dominus, respicio ad Pastores, & oues meas de manibus illorum requiram, faciam eos cessare à pascendo & pastores non amplius seipsos pascent, sed oues meas ex ore ipsorum liberabo. Ea inter miseras deprehensæ, quid ergo facies miser ista videns sentiensq; Ecclesiastice? Fatere & agnosce, virgas illas quibus humerui lacerantur, à diuina manu esse. Si conqueri vis de nemine alio conquerere nisi de teipso: neque aliam causam tuis miserijs assigna, quam iustam Dei, non tuis tantum, sed totius quoque populi, cuius animarum cura tibi commissa est, peccatis offensæ indignationem. Hic ille est malleus qui portas cæli percussit; hæc fomenta quibus diuina ira accensus ignis, tanta violentia in ipsam quoq; Dei domum grassatus est & adhuc grassatur.

IV. Porro nemini hac nostra ætate (quam recte Noctem Mundi appellare possis) viuenti, ea incognita sunt, quæ ex hac rebellionem sunt consecuta, nimirum Deo omnipotenti suam gloriam, Ecclesie decus suum & honorem, & tandem omnibus Monarchis & Principibus imperium extorquere atq; eripere. Malum quidẽ hoc omnes sentiunt; at mali causam pleriq; non æque cognitam habent, idcirco ut eam, quæ malis nostris, queis etiamnum obruimur, initium dedit exactè cognoscamus, ab eius explicatione huic meo operi initiũ facio. Neq; enim harum rerum historia adeo per-

uulgata est, ut nemo sit, qui eam nesciat, quin imo sunt, qui eam ad captum suum & lubitum accommodent, ut scilicet, tãquam pij filij, patris sui, hæreseos vino, vel veneno potius ebrii, pudenda vellent, & originis suæ turpitudinem ac spurcitiam occultent. Velamen hoc seu pallium contexit Sleidanus ad cuius conscientiam & libros plerumque recurritur posthabitis ijs que eadẽ de re Henricus VIII. Rex Angliæ, Georgius Dux Saxonie, Henricus Dux Brunluicensis, Thomas Morus, Erasmus, Eccius, Lindanus, Hosius, Cochlaeus, Gropperus, Fontanus, Roncerus, Surius, & alij tam boni viri quã fide digni Auctores scripta nobis reliquerunt. maximeq; illa, quæ Casparus Vlenbergius, ex ipsiusmet schismatũ Authoris scriptis & dictis collecta, fidelissimè tractauit postquã ex Lutheranis castris ad Catholicos recurrit. Ex his vti etiã ex Cardillo, & Historia Latomi & Gasparis Gennepij Colonie edita Sleidani refutatione perspicuum fit, quid de Sleidano sit Christiano homini censendum, nimirum tam pulchritamq; altute quæ sitis coloribus Hæresim ab eo pictam ac fucatam, ut ipsa immaculata Iesu Christi sponsa simplicioribus videri possit? Tantus hic in lupo ouilla pelle regendo est artifex, tam multis Historiam suam inseruit mendacijs, ut eorum ab vno homine vndecim millia notata sint. Hinc factum est, ut quemadmodum Cyprianus Tertulliani scripta lecturus, Cedo mihi Magistrum meum, aiebat, ita Carolus V. inclytæ memoriæ Imperator teste Surio in Chr & Opmero Sleidani Historiã inspecturus, Pseusten suum siue Mendacem porrigi sibi iubebat, in quem merito illud Homeri detorquetur. Mos garrite tibi multa est.

Eamq; ob causam ipse Sleidanus, ut Cromerus testatur, Lutheri potius ac Lutherana religionis Encomiastes, quã Historicus à viris cordatis harũq; rerũ peritis appellatus fuit. Olim pictor quidã ut capitis deformitatem in Pericle celaret, casside illud tectũ pinxit. Et alius Antigoni altero oculo capti formã delineaturus, dimidiam tantum faciei partem præsentauit, eodem planè modo Sleidanus ea, quæ iustam in Luthero reprehensionem merentur, miro quodam artificio occultas, alium nescio quem, nobis depingit ac proponit, & quidquid potest in laudem eius venatur; non tamen ita, quin multa eiusdem vitia, factus in primis & arrogantiam, feritatem, oscitantiam, polypragmosynem, & imprimis carnales & immoderati animi affectus omni-